

РЕШЕНИЕ

№ 25175

гр. София, 28.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

**ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева
Петър Савчев**

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9061** по описа за **2024** година докладвано от съдия Петър Савчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Производството е образувано по касационна жалба на Главен архитект на Столична община срещу решение от 26.03.2024 г. на Софийския районен съд, НО, 21^{-ви} състав, постановено по НАХД № 17245/2021 г. С решението е отменено **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ** № РА-21-17/17.11.2021 г., издадено от касатора, с което на ответника по касационната жалба „К.Г.-КРАСИМИР ГЕОРГИЕВ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място] 1612, бул. „Ц. Б. III“ № 41, ап. партер, стая 3 е наложена имуществена санкция в размер на 200 000 лв. на основание чл. 20 от Закон за устройството и застрояването на Столична община.

С касационната жалба се твърди: неправилност на въззивното съдебно решение поради неправилното прилагане на материалния закон във връзка с обсъждане на събраните по делото доказателства. В откритото съдебно заседание касаторът се представлява от адв. П., която поддържа жалбата. Моли присъждане на деловодни разноски.

Ответникът по касационната жалба се представлява в откритото съдебно заседание от адв. К., който оспорва жалбата. Моли присъждане на деловодни разноски.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба, респ. – неправилност на въззивното решение.

Производството е образувано и по частна жалба на Главен архитект на Столична община срещу определение от 15.07.2024 г. на Софийския районен съд, НО, 21^{-ви} състав, постановено по НАХД № 17245/2021 г. , с което на основание чл. 144 от АПК въввр. чл. 248, ал. 1 от ГПК е отхвърлена молбата му за изменение на решението от 26.03.2024 г. в частта за разноските.

С частната жалба се твърди неправилност на определението поради неправилното прилагане на материалния закон. В откритото съдебно заседание частният жалбоподател се представлява от адв. П., която поддържа жалбата.

Ответникът по частната жалба се представлява в откритото съдебно заседание от адв. К., който оспорва жалбата.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на частната жалба, респ. – правилност на определението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализ на приложените по делото доказателства, на доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба, както и частната жалба, е подадена в срока, определен в чл. 211, ал.1 АПК, вр. чл. 63а, ал. 1, изр. второ ЗАНН от надлежна страна и са процесуално допустими и следва да бъдат разгледани по същество.

Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК Съдът е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението, но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

Въззивното съдебно решение е правилно, като не са налице касационни основания за отмяната му, поради следното:

Въззивният съд, като инстанция по фактите, е установил, че сградата на театър „Р.“, находяща с в [населено място], [улица] към постановяване на съдебното решение е със статут на архитектурно-строителен паметник на културата с категория „за сведение“ по Закон за културното наследство. Установил е, че сградата е собственост на ответника по касационната жалба, като с констативен протокол № 08-00-819/12.02.2020 г. по чл. 72, ал. 3 от ЗКН, след извършена на 02.02.2021 г. проверка по документи и на място, съставен от инж. К. – главен инспектор в ГД „Инспекторат за опазване на културното наследство“ към министерство на културата и арх. М. – главен експерт в дирекция „Градско пространствено планиране и недвижимо културно имущество“, НАГ-СО. С констативния протокол, освен друго, било предписано на собственика в 60-дневен срок да бъде извършен аварийен ремонт на покрива на сградата, включително улуци и водосточни тръби с цел преустановяване навлизането на вода в сградата и овлажняване на стените. Всички прозорци и отвори да бъдат затворени по подходящ начин, с оглед недопускане навлизане на вода и хора в сградата. Във връзка с това, че срокът започва да тече от връчване на протокола, въззивният съд е установил, че той е връчен на пълномощник на собственика – Л. П., на 24.02.2021 г. Установил е, че с констативен протокол от 17.06.2021 г. на арх. Д. и инж. М., са отразени резултати от проверка по документи и на място, че аварийният ремонт на покрива, включително улуци и водосточни тръби с цел преустановяване навлизането на вода в сградата и овлажняване на стените, не е

извършен. Съставен е АУАН № 001/2021/10.11.2021 г. , с който се установява, че и поради неизпълнените предписания за ремонт на покрива в дадения 60-дневен срок, както и въобще поради безстопанствено отношение към сградата, е извършено нарушение на чл. 20 от ЗУЗСО, предвиждащ, че който със свои действия или бездействия уврежда или създава опасност за увреждане на обекти на културно-историческото наследство, се наказва с глоба в размер от 10 000 до 50 000 лв., а когато нарушението е извършено от юридическо лице или едноличен търговец, се налага имуществена санкция в размер от 50 000 до 200 000 лв. Въз основа на акта е издадено процесното **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № РА-21-17/17.11.2021 г.** , което приема фактическата обстановка по акта и налага имуществена санкция в размер на 200 000 лв. на основание чл. 20 от ЗУЗСО. Правилни са съображенията на въззивния съд, че актът, доколкото установява нарушения по ЗУЗСО, е съставен от компетентни органи по чл. 22, ал. 1 от ЗУЗСО: съгласно чл. 223, ал. 2 от ЗУТ служителите за контрол по строителството в администрацията на всяка община могат по т. 1 да констатират незаконни строежи и строежи с нарушения, както и по т. 5 да установяват други нарушения по този закон и на подзаконовите нормативни актове по прилагането му. От заповед № 117/31.07.2018 г. на кмета на р-н „В.“ за назначаване на актосъставителя Х. М. на длъжността началник отдел „Устройство на територията, кадастър, регулация и контрол по строителството“, както и длъжностната характеристика, се установява, че актосъставителят отговаря на законовото изискване – съобразява правилно въззивният съд. Правилни са съображенията на въззивния съд и за компетентността на издалия НП касатор: НП посочва нарушение по ЗУЗСО, поради което правомощие да издаде НП има кметът на СО или оправомощено от него длъжностно лице, каквото е касаторът по силата на Заповед № СОА21-РД09-455/22.03.2021 г. на кмета на СО - 22, ал. 2 от ЗУЗСО.

Относно спазването на сроковете по чл. 34 от ЗАНН, като задължително условие за законност на налагането на административното наказание, въззивният съд съобразява, че не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. Правилно въззивният съд цитира, че както в АУАН, така и в НП, са посочени конкретно дадените предписания с протокола по чл. 72, ал. 3 от ЗКН от 12.02.2021 г. , както и последващите действия във връзка с контрола по изпълнението им, обективирани в констативни протоколи от 24.03.2021 г. , 24.08.2024 г. и 09.11.2021 г. В цитираните протоколи е прието, че процесният 60-дневен срок за предприемане на аварийен ремонт на покрива на сградата, е изтекъл на 26.04.2021 г. , като се взема предвид установената дата на връчване на протокола на санкционирания – 24.02-2021 г. Въззивният съд правилно съобразява, че датата на изтичане на срока по предписанията не фигурира в АУАН и НП, доколкото административно-наказващите органи приемат, че поради продължила във времето безстопанственост, включително и чрез неизпълнение на предписанията за аварийен ремонт, сградата е повредена в значителна степен. Доколкото, обаче, се твърди, че е извършено продължавано нарушение, то трябва да се посочи начална дата, от която е започнато да се осъществява деянието. Липсата на посочване на времеви период на нарушението, като част от фактическата обстановка по АУАН и НП, ограничава правото на защита и възпрепятства съдът да направи преценка за спазването на чл. 34 от ЗАНН. Много правилно въззивният съд посоча, че дори и да не се приеме, че липсва времеви период

по извършване на нарушението, то неправилно не е посочено в АУАН и НП, че нарушението е установено още на 17.06.2021 г. – видно от горесцитирания констативен протокол от 17.06.2021 г. на арх. Д. и инж. М.. С този протокол, освен неизпълнението на предписанията, се установява и общото състояние на сградата, респективно и твърдяното бездействие на санкционирания. Следователно, правилни са съображенията на въззивния съд, че издаденият на 10.11.2021 г. АУАН е извън 3-месечният срок по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. Това нарушение е съществено и обуславя незаконност на наложеното административно наказание.

В заключение и изчерпателност следва да се посочи, че са правилни съображенията на въззивния съд, че в случая има несъответствие между фактическите основания по АУАН и по НП, отнесени към приложената санкционна норма. В АУАН за нарушение се посочва единствено неизпълнение на дадени предписания по чл. 72, ал. 3 от ЗКН, което е състав на административно нарушение по чл. 197 и/или чл. 198 от ЗКН, а не както се посочва - чл. 20 от ЗУЗСО. В НП се сочи на неизпълнение на дадените предписания за аварийен ремонт, но и на още нещо – неустановено в АУАН – дългогодишна безстопанственост довела до повреждане на сградата. По този начин НП възприема факти, които не са установени в рамките на административно-наказателното производство и стига до извод за административно нарушение, което е недопустимо. Нарушение са чл. 42, ал. 1, т. 4 от ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, като се допуска неяснота на установените факти, и съответно се пречатства правото на защита. Немотивирано е НП и частта, в която чисто декларативно се посочва, че от бездействието на санкционирания са нанесени значителни увреждания на сградата и така е избрана имуществена санкция в максималния размер.

Предвид всичко изложено до тук, въззивното решение следва да бъде оставено в сила в частта, с която отменя НП.

В частта за разносните въззивното решение следва да бъде отменено. Следва да бъде отменено и определение от 15.07.2024 г. на въззивния съд, с което е отхвърлена молбата на касатора за изменение на решението от 26.03.2024 г. в частта за разносните. Неправилни са съображенията на въззивния съд, като отхвърля възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение от 6 000 лв., което е под минимума на чл. 63д, ал. 2 от ЗАНН, доколкото не е съобразил действителната фактическа и правна сложност на делото, която настоящата инстанция не приема, като еквивалентна на заплатеното възнаграждение от 6 000 лв. Неправилно, също така, е осъден органът издал НП, а не съответната администрация – арг. от чл. 143, ал. 1 от АПК. Следователно, разносните от 6 000 лв. следва да се присъдят на жалбоподателя от Столична община.

Отхвърлянето на касационната жалба обуславя основателност на искането на ответника по касационната жалба за присъждане на деловодни разноски. Платеното възнаграждение е в размер на 12 650 лв., чието присъждане се иска на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН във вр. 143, ал. 1 от АПК. Този размер е минимумът по чл. 63д, ал. 2 от ЗАНН във вр. чл. 36 от ЗАДв във вр. чл. 18, ал. 2, във вр. чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Както се посочи, обаче във връзка с присъденото възнаграждение пред районния съд, конкретното дело не е с висока правна или фактическа сложност. Делото е изключително изяснено и безспорно от фактическа страна, като от правна страна се отнася до преценката за приложението на една санкционна правна норма.

Предвид изложеното, възражението по чл. 63д, ал. 2 от ЗАНН на касатора за прекомерност е основателно, както за въззивната така и за касационната инстанция. Платените възнаграждения съответно от 6 000 лв. и 12 650 лв. следва да се редуцират, като не се прилага Наредба за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съответно до по 4 000 лв. за инстанция. Основният критерий, за да се определят тези размери е правният интерес, който е в размер от 200 000 лв. За да процедира така, настоящият състав взема предвид, че с решение от 25 януари, 2024 г. по дело С-438/22, "Ем акаунт БГ" ЕООД, ECLI: EU: C: 2024: 71, Съдът на ЕС постанови, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. Във връзка с това и отчитайки свободата на договаряне, съдът не установява данни относно начина на определяне себестойността на претендираните разноски за оказаната услуга, позволяващи му да квалифицира същата като свободно договорена на базата на ясно установена стойност на положеният труд и отношения между страните по упълномощителна сделка във връзка с осъществено процесуално представителство. Още повече, при установената ниска фактическа и правна сложност на делото. Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм изключващ свободата на договаряне не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноски. В този смисъл съдът следва да откаже да приложи съответните норми на Наредба № 1/2004 г. и да приеме, че всеки подход рефериращ към подобен подзаконов нормативен автоматизъм е антиконкурентен и неприложим. Водещото за съда, при тези данни по делото, за да определи възнаграждение от по 1 000 лв. , е стойността на труда на адвоката на база на фактическата и правна стойност на делото. Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, изр. първо, предл. първо от АПК във вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, XXIV^{ти} касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 26.03.2024 г. на Софийския районен съд, НО, 21^{-ви} състав, постановено по НАХД № 17245/2021 г. , в частта, с която е отменено НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № РА-21-17/17.11.2021 г.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА да заплати на „К.Г.-КРАСИМИР ГЕОРГИЕВ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място] 1612, бул. „Ц. Б. III“ № 41, ап. партер, стая 3, на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН във вр. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 1 000 лв. деловодни разноски в касационното производство.

ОТМЕНЯ решение от 26.03.2024 г. на Софийския районен съд, НО, 21^{-ви} състав, постановено по НАХД № 17245/2021 г. , в частта, с която главният архитект на

Столична община е осъден да заплати на „К.Г.-КРАСИМИР ГЕОРГИЕВ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място] 1612, бул. „Ц. Б. III“ № 41, ап. партер, стая 3 сумата от 6 000 лв. деловодни разноси.

ОТМЕНЯ определение от 15.07.2024 г. на Софийския районен съд, НО, 21^{-ви} състав, постановено по НАХД № 17245/2021 г. , с което на основание чл. 144 от АПК във вр. чл. 248, ал. 1 от ГПК е отхвърлена молбата му за изменение на решението от 26.03.2024 г. в частта за разноските.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА да заплати на „К.Г.-КРАСИМИР ГЕОРГИЕВ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място] 1612, бул. „Ц. Б. III“ № 41, ап. партер, стая 3, на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН във вр. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 1 000 лв. деловодни разноси във въззивното производство.

Касационното решение е окончателно и не подлежи на обжалване и на протест.